

Arrest

nr. 210 039 van 26 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 22 april 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 december 2017.

1.3. Op 15 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Libanees staatsburger te zijn van Armeense origine. U werd geboren in Damascus, maar woonde sinds uw kindertijd in Beroet, Libanon.

Omstreeks 1980 verhuisde u vanuit Beiroet, waar uw broers en zussen momenteel nog steeds wonen, naar Armenië, waar u ging studeren aan de universiteit in Yerevan. Sindsdien verbleef u permanent in Armenië. U keerde slechts sporadisch terug naar Libanon om uw familie te bezoeken.

Begin jaren 80 trouwde u in Armenië met S.(...) V.(...) (O.V. 6.279.101), een Armeens staatsburger van Armeense origine. Jullie kregen drie kinderen: een zoon A.(...) V.(...) (OV 6.452.535), een dochter S.(...) V.(...) en een zoon A.(...) V.(...) (OV 6.669.917).

In 2008 kreeg uw echtgenoot problemen omwille van zijn politiek engagement. Hij werd in het kader van de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in maart 2008 kortstondig gearresteerd, waarna hij onderdook. Uw zoon A.(...) werd ook korte tijd aangehouden. In juni 2008 vluchtte uw man naar België, waar hij asiel vroeg. Na het vertrek van uw echtgenoot leefden u en uw kinderen uit voorzorg op verschillende plaatsen in Armenië om de druk van de autoriteiten, die op zoek waren naar uw man, te ontlopen. De autoriteiten van uw land van herkomst zetten in februari 2009 uw familie onder druk en zorgden ervoor dat uw schoonmoeder officieel erkend werd als de voogd van uw zoon A.(...). Op deze wijze verkreeg uw zoon, tegen zijn wil, het Armeens staatsburgerschap. Uw zoon verkoos uw staatsburgerschap, het Libanees staatsburgerschap, boven het Armeense. In juni 2009 verlieten uw zonen V.(...) A.(...) (OV 6.669.917) en V.(...) A.(...) (OV 6.452.535) Armenië om hun vader in België te vervoegen. De asielaanvragen van uw echtgenoot en uw zoon A.(...) werd op 3 maart 2010 door het Commissariaat-generaal (CGVS) afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd met een arrest d.d. 15 juli 2010.

Op 13 augustus 2010 vroegen uw man en uw zoon A.(...) een tweede maal asiel bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon A.(...) deed dit een eerste maal. Op 27 september 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de dossiers van uw man en uw zoon A.(...) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun asielaanvraag. De asielaanvraag van uw zoon A.(...) werd door het CGVS op 9 november 2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Eind 2010 reisde u naar Libanon, waar u een nieuw reispaspoort verkreeg. Na enkele maanden keerde u terug naar Armenië. U verkreeg een Schengenvisum bij de Duitse ambassade in Yerevan. Op 15 december 2011 kwam u aan in België. U vroeg geen asiel.

In juni 2012 werd uw echtgenoot in België opgepakt omdat de Armeense autoriteiten om zijn uitlevering hadden gevraagd. Hij werd in Armenië beschuldigd van criminele feiten te hebben gepleegd. In oktober 2012 werd uw echtgenoot uitgeleverd aan Armenië. Bij aankomst in Yerevan werd uw echtgenoot meteen opgepakt. Eén van uw broers in Libanon, die zakenman is, betaalde meer dan 100.000 dollar aan smeergeld voor de vrijlating van uw man. In 2013 reisde uw man vanuit Armenië terug naar België.

Op 8 juli 2013 vroeg uw echtgenoot een vierde maal asiel in België. Op 16 augustus 2013 besloot het CGVS in het kader van zijn vierde asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In februari 2015 ging u naar Nederland om er samen met uw echtgenoot asiel te vragen. In april 2015 keerde u terug naar België omdat België onder het Dublinverdrag verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van uw echtgenoot.

Op 24 juni 2016 vroeg u een eerste maal asiel in België. Uw echtgenoot vroeg gelijktijdig een vijfde maal asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u Libanees staatsburger bent. U woonde echter sinds de jaren 1980 permanent in Armenië, waar u trouwde en kinderen kreeg. U beweert echter nooit het Armeens staatsburgerschap te hebben gehad. In 2011 vertrok u uit Armenië om uw echtgenoot, S.(...) V.(...) (O.V. 6.279.101), in België te vervoegen. Uw echtgenoot zou omwille van zijn politieke activiteiten in Armenië in 2008 problemen hebben gekregen en verbleef sinds juli 2008 in België.

*Gezien uw Libanees staatsburgerschap dient een eventuele vrees voor vervolging of reële vrees voor het lijden van ernstige schade ten opzichte van **Libanon** te worden beoordeeld.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw asielrelaas geen vervolgingsfeiten hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat omwille van redenen eigen aan uw persoon enig gevaar voor uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit zou lopen bij terugkeer naar Libanon. U verklaart geen persoonlijke vrees voor vervolging te kennen in Libanon. U verklaart dat u in Libanon nooit concrete, persoonlijke problemen hebt gekend. Gevraagd naar eventuele problemen of een eventuele vrees bij terugkeer naar Libanon, verwees u louter naar de algemene veiligheidssituatie in het land (CGVS, p. 7-8). De vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) of b), kan u dan ook niet worden toegekend.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon dient te worden benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort

aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden.

Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Wat betreft de problemen die u en uw gezin in **Armenië** zouden hebben gekend, dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend, en waar u in het kader van uw huidige asielaanvraag naar verwijst, niet geloofwaardig zijn.*

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de meest recente beslissing van het CGVS inzake de vijfde asielaanvraag van uw echtgenoot, die gelijktijdig met uw eerste asielaanvraag werd ingediend. Deze beslissing, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u in Armenië zult worden gevisieerd door politiechef K.(...) en zijn handlangers omwille van een dispuut dat in 2008 begon. Na uw arrestatie in het kader van de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen had K.(...) u geld geven om valse verklaringen af te leggen om de politieke demonstranten in diskrediet te brengen. U kwam uw deel van de overeenkomst echter niet na en vluchtte uit Armenië. Om die reden initieerde K.(...) een valse strafzaak tegen u, wat leidde tot uw uitlevering vanuit België aan Armenië in 2012. K.(...) en zijn handlangers zouden u nog steeds willen viseren omdat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen klachten indiende bij de Armeense Ombudsman; een eerste maal toen u nog in Armenië verbleef in 2013 en een tweede maal vanuit België in december 2017.

Het CGVS meent echter dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw huidige, vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als uw vorige asielaanvragen (DVZ verklaring meervoudige aanvraag; CGVS gehoorverslag). Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat u op 3 maart 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontving. In deze beslissing werden uw verklaringen dat u op 6 maart 2008 gearresteerd werd omwille van uw politieke activisme in de periode van de presidentsverkiezingen, weerlegd door informatie afkomstig van de partijleider van de AJM, de partij waarvoor u proxy was tijdens deze verkiezingen, namelijk dat geen enkel partijlid werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008. Er werd verder in het algemeen, op basis van informatie, geoordeeld dat er voor personen met uw profiel, zijnde lid van de oppositiepartij AJM of van Erkrpah actueel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is. Bovendien had u in Armenië geen bescherming gezocht bij uw eigen partij of Erkrpah. Tevens werden er in uw asiëldossier individuele vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging, zoals een gebrek aan overtuigende bewijsstukken en de vaststelling dat u ondanks de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees vanuit Georgië verschillende keren naar Armenië bent teruggereisd. De RvV bevestigde op 15 juli 2010 deze beslissing. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de RvS. Op 5 september 2012 nam het CGVS met betrekking tot uw derde asielaanvraag (uw tweede werd niet in overweging genomen door de DVZ maar de elementen die u toen aanbracht werden mede in rekening gebracht bij de beoordeling van uw derde asielaanvraag) wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagde er onder meer niet in aannemelijk te maken dat het uitleveringsverzoek van Armenië gebaseerd was op een strafzaak die door politiechef K.(...) was gefabriceerd omwille van het feit dat u hem nog niet had terugbetaald, en waarbij u valselijk werd beschuldigd van de frauduleuze verkoop van een appartement dat eigendom was van een in Libanon woonachtige Armeniër (waarvan u betoogt dat deze u in werkelijkheid hiertoe een notarieel bekrachtigde volmacht had gegeven). U linkte deze strafzaak immers aan het in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden feit dat u tijdens uw arrestatie in 2008 aan diezelfde K.(...) had beloofd een verklaring te tekenen waarin u bekende wapens aan de betogers te hebben geleverd. Ondanks het feit dat u hiervoor reeds een geldsom van hem had gekregen had u dergelijke verklaring niet opgesteld. Op 8 oktober 2012 werd deze beslissing door de RvV bevestigd. Het beroep dat u bij de RvS indiende werd op 21 november 2012 verworpen. Op 16 augustus 2013 besloot het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte opnieuw niet aannemelijk dat de strafzaak tegen u in Armenië het gevolg zou zijn geweest van een persoonlijk dispuut met politiechef K.(...), dat voortvloeide uit uw arrestatie in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008. U kon evenmin aannemelijk maken dat u in 2013 een klacht zou hebben ingediend bij de Armeense Ombudsman en dat u om deze reden ook problemen zou hebben gekregen met de Armeense autoriteiten. Ook maakte u niet aannemelijk dat er na de seponering van de strafzaak die aan de basis lag van uw uitlevering aan Armenië een nieuwe (valse) strafzaak tegen u zou worden opgemaakt. Tenslotte kon u niet aannemelijk maken dat u louter omwille van uw (beweerde) illegale vertrek uit Armenië in 2013 vervolgd zou worden bij terugkeer naar het land. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast.

Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van uw vijfde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asiëlmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige

asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voor brengt.

Vooreerst verandert uw kritiek op de eerdere beoordelingen van uw voorgaande asielaanvragen door het CGVS niets aan de inschatting van uw huidige vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië.

Zo beweert u dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag een verkeerde beoordeling maakte door de beschikbare COI verkeerd te interpreteren. De beslissing in kwestie steunde gedeeltelijk op de verklaringen van V.(...) M.(...), de voorzitter van uw partij AJM, die verklaarde dat niemand van zijn partij werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008 (beslissing CGVS 01/03/2010). U verklaart – en legt ter ondersteuning van uw verklaringen enkele documenten voor (stuk 2, 12, 13, 16) – dat er een verschil bestaat tussen ‘aanhouden’ en ‘arresteren’. U zegt dat u één van de honderden personen was die destijds werden aangehouden, maar niet formeel werden gearresteerd, waardoor het CGVS de woorden van V.(...) M.(...) verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd en dus verkeerdelijk zou hebben geconcludeerd dat uw verklaringen over uw aanhouding/arrestatie op 6 maart 2008 niet geloofwaardig zijn (CGVS, p. 2). Het CGVS meent dat zelfs indien er effectief een verschil bestaat tussen een ‘aanhouding’ en een ‘arrestatie’ en dit dus aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een begripsverwarring, u hiermee nog steeds niet aannemelijk kunt maken dat u persoonlijk ook zou zijn aangehouden. In het kader van uw eerste asielaanvraag merkte het CGVS immers eveneens op dat het niet geloofwaardig was dat u uw aanhouding en problemen met de autoriteiten in Armenië niet zou hebben gemeld aan uw eigen partij AJP of bij de politieke beweging Erkrpah, waarvan u ook lid was. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal niet bleek te weten dat u op 6 maart 2008 zou zijn gearresteerd/aangehouden door de politie. Uw vrouw kon enkel vertellen dat u die dag problemen zou hebben gehad, maar ze wist niet of u die dag bijvoorbeeld werd aangevallen op straat, of u die dag werd aangehouden door de politie, of er die dag eventueel een poging tot ontvoering of een aanslag op uw leven was geweest. Uw vrouw bleek met andere woorden absoluut niet te weten wat de concrete aanleiding zou zijn geweest van uw problemen op 6 maart 2008 en uw vlucht uit het huis op 7 maart 2008 (CGVS vrouw, p. 10). Het hoeft geen betoog dat dit niet geloofwaardig is en dat dit uw verklaring dat u wel degelijk werd aangehouden door de politie op 6 maart 2008 ernstig ondermijnt.

Het CGVS argumenteerde in het kader van uw eerste asielaanvraag ook, op basis van de verklaringen van V.(...) M.(...) en andere bronnen, dat er in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008 en de onmiddellijke nasleep hiervan weliswaar spanningen waren geweest, waarbij zich ernstige vervolgingsfeiten hadden voorgedaan, maar dat de situatie op het moment van de beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS reeds ingrijpend was veranderd, waaruit kon worden geconcludeerd dat zelfs indien iemand in beperkte mate problemen zou hebben gekend naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2008, dit niet betekende dat die persoon later nog een vrees voor vervolging zou kennen (beslissing CGVS 01/03/2010). Deze inschatting blijft geldig en wordt bevestigd door uw eigen verklaringen terzake. In het kader van uw huidige asielaanvraag bevestigde u dat uw huidige problemen in Armenië op zich eigenlijk niets meer te maken hebben met uw politiek activisme in de periode 1996-2008 en het loutere feit dat u – volgens uw verklaringen – op 6 maart 2008 werd aangehouden naar aanleiding van de toenmalige politieke manifestaties. U verklaart uitdrukkelijk dat u sindsdien niet meer politiek actief bent geweest en dat uw politieke activisme in het verleden geen aanleiding meer zou geven tot vervolging door de Armeense autoriteiten indien u zou terugkeren naar Armenië (CGVS, p. 10). Hieruit volgt dat zelfs indien u op 6 maart 2008 zou zijn aangehouden omwille van uw politiek activisme – wat zoals gezegd niet geloofwaardig is – dit loutere feit op zich niets veranderd aan de eerdere beoordeling(en) door het CGVS in verband met uw beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië.

U verklaart dat uw recente problemen in Armenië het gevolg zouden zijn van een persoonlijk conflict tussen u en de politiechef K.(...). Na uw arrestatie/aanhouding op 6 maart 2008 zou K.(...) u (een voorschot van) 50.000 dollar hebben geven om valse verklaringen af te leggen om de politieke demonstranten in diskrediet te brengen. U kwam uw deel van de overeenkomst echter niet na en vluchtte uit Armenië, zonder de 50.000 dollar terug te betalen. K.(...) zou sindsdien een persoonlijke wrok tegen u koesteren, gezien deze episode volgens uw verklaringen ervoor zou hebben gezorgd dat hij gezichtsverlies leed ten opzichte van de Armeense president en dat dit zijn carrière zou hebben geschaad. Om die reden initieerde K.(...) een valse strafzaak tegen u, wat leidde tot uw uitlevering vanuit België naar Armenië in 2012, tot uw aanhouding bij terugkeer in Armenië, tot het losgeld dat uw

schoonbroer diende te betalen voor uw vrijlating en seponering van de zaak, etc. K.(...) en zijn handlangers zouden u momenteel nog steeds willen viseren omdat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen klachten indiende bij de Armeense Ombudsman; een eerste maal toen u nog in Armenië verbleef in 2013 en een tweede maal vanuit België in december 2017 (CGVS, p. 4-5). In dit opzicht is het hoogst opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat uw vrouw helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat een persoonlijk conflict met een politiemans aan de basis zou liggen van al uw recente problemen. Toen uw vrouw werd gevraagd of u persoonlijke problemen had met iemand in Armenië, ontkende zij dit. Zij beweerde dat de oorzaak van uw problemen louter politiek was en dat de Armeense politie een strafzaak tegen u zou hebben gefabriceerd louter omwille van uw politieke overtuiging. Toen uw vrouw vervolgens werd gevraagd of bepaalde personen binnen de politie het op u hadden gemunt en of u eventueel persoonlijke vijanden had binnen de politie, antwoordde ze opnieuw ontkennend (CGVS vrouw, p. 11-12). Ook toen uw vrouw meer concreet werd gevraagd of er een bepaalde persoon verantwoordelijk was voor het initiëren van de valse strafzaak tegen u, bleek zij hierover helemaal niets te weten, hoewel deze valse strafzaak er volgens u nochtans toe leidde dat u in 2012 werd uitgeleverd aan Armenië, dat u toen opnieuw werd vastgehouden en dat uw schoonbroer – de broer van uw vrouw (!) – 200.000 dollar aan smeergeld diende te betalen aan de handlangers van K.(...) om u vrij te krijgen. Zelfs toen uw vrouw herhaaldelijk werd geconfronteerd met het feit dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat één bepaalde persoon verantwoordelijk zou zijn voor al uw problemen – en bijgevolg ook voor de problemen die zijzelf en jullie kinderen zouden hebben gekend – bleek zij geen flauw benul te hebben over wie of wat het zou gaan (CGVS vrouw, p. 16-17). Het hoeft opnieuw geen betoog dat het volslagen ongeloofwaardig is dat uw vrouw totaal onwetend zou zijn over wie er aan de basis van jullie gezamenlijke problemen zou liggen of waarom u juist problemen zou kennen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat – opnieuw – is aangetoond dat uw verklaringen over de zogezegde gefabriceerde strafzaak tegen u omwille van misbruik van vertrouwen en oplichting niet geloofwaardig zijn. U kunt bijgevolg nog steeds niet aantonen dat de aanklacht op basis waarvan Armenië uw uitlevering aan België vroeg vals zou zijn.

Wat betreft uw bewering dat er fouten in het uitleveringsverzoek van Armenië aan België stonden – zo zou er foutief vermeld staan dat u ook in België werd gearresteerd en zou het uitleveringsverzoek zijn uitgevaardigd door twee verschillende en niet bevoegde rechtbanken in Armenië (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 3; stuk 2, 16), wat volgens u zou aantonen dat de aanklacht tegen u en het daarop gebaseerde uitleveringsverzoek gefabriceerd zijn, dient te worden opgemerkt dat uw inhoudelijke kritieken op het arrestatiebevel in Armenië en het aan België gerichte uitleveringsverzoek reeds werden besproken door het CGVS in de weigeringsbeslissingen in het kader van uw derde en vierde asielaanvragen. Het louter herhalen van deze kritieken kan de eerdere appreciatie door het CGVS niet veranderen. De documenten die u in dit verband voorlegde, een kopie van het uitleveringsverzoek (stuk 6), een uittreksel uit uw strafregister in België (stuk 4), een verwijzing naar het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (stuk 8) en de vertaling van het vonnis van de rechtbank in Armenië (stuk 15), veranderen hier evenmin iets aan. Ook uw verklaringen dat u over een getuigenis beschikt van een persoon die aantoont dat de klacht tegen u werd gefabriceerd (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 3; stuk 2, 16), dient te worden verwezen naar de beoordeling van dit element door het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag. Wat betreft uw bewering dat het CGVS in het verleden verkeerdelijk heeft geoordeeld dat u amnestie zou kunnen krijgen (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; stuk 2, 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verwees naar de amnestie die in 2009 gold voor veroordeelde leden van Erkrpah om aan te tonen dat de politieke situatie in Armenië reeds in 2009 was geëvolueerd ten opzichte van de gebeurtenissen in 2008. Zoals gezegd kunt u niet aantonen dat de strafzaak die in Armenië tegen u was ingesteld – en die in 2013 werd geseponneerd – zou zijn ingegeven door uw politiek activisme. Wat betreft uw kritiek op hoe de DVZ uw aanvraag voor regularisatie op medische gronden in 2012 onterecht heeft afgesloten en hoe u in een gesloten centrum werd vastgehouden in aanloop naar uw repatriëring (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 11) en de documenten die u in dit verband voorlegde (stuk 1, 2, 9, 10, 11, 14 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet bevoegd is om zich uit te spreken over het verloop van uw procedure 9ter en uw uitlevering aan Armenië. Daarenboven zijn deze elementen niet relevant voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

Wat betreft uw verklaring dat u bij terugkeer naar Armenië problemen zou krijgen omdat u bij de Armeense Ombudsman klachten zou hebben ingediend naar aanleiding van het onrecht dat u werd aangedaan (CGVS, p. 8-9), meent het CGVS dat uw verklaringen ook op dit punt niet overtuigen. Wat betreft de klacht die u in 2013 zou hebben ingediend bij de Armeense Ombudsman werd reeds in het

kader van uw vorige, vierde asielaanvraag vastgesteld dat uw verklaringen over het indienen van deze klacht en de inhoud hiervan niet geloofwaardig waren (CGVS beslissing 16/08/2013). In dit verband kan ook worden gewezen op de verklaringen van uw vrouw, die helemaal niet op de hoogte bleek te zijn dat u in 2013 een klacht zou hebben ingediend (CGVS vrouw, p. 16-17), hoewel u nochtans verklaarde dat u naar aanleiding van het indienen van een klacht bij de Armeense Ombudsman opnieuw ernstige problemen zou hebben gekregen. U zou na het indienen van de klacht immers bij het parket zijn geconvoceerd, waar u ernstig zou zijn mishandeld. Het is manifest niet geloofwaardig dat uw vrouw niets over deze klacht en de daaropvolgende problemen zou weten. Wat betreft uw verklaring dat u op 8 december 2017 vanuit België een klacht hebt verstuurd naar de Armeense Ombudsman – en de documenten die u ter ondersteuning van deze verklaring voorlegt, met name een kopie van uw klacht, een verzendingsbewijs en kopie van uw vraag via een internetapplicatie aan de Armeense Ombudsman of hij uw klacht goed heeft ontvangen (stuk 17) – waarin u naar eigen zeggen hebt aangeklaagd dat er een valse strafzaak tegen u werd ingesteld en waarin u uw vervolgers ook bij naam zou hebben genoemd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de timing van deze klacht de wenkbrauwen doet fronsen. U hebt deze klacht immers pas verstuurd op 8 december 2017, vlak voor het reeds geplande gehoor bij het CGVS in het kader van uw vijfde asielaanvraag. Het feit dat u na uw aankomst in België in 2013 zo lang hebt gewacht om deze klacht naar de Armeense Ombudsman te sturen, getuigt niet van een drang naar gerechtigheid om het onrecht dat u naar eigen zeggen werd aangedaan aan te klagen, maar wijst eerder op een opportunistisch houding om met deze klacht een bijkomend element voor te kunnen leggen ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag. Gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het ontstaan en bestaan van een persoonlijk dispuut tussen u en politiechef K.(...), gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de valse strafzaak die door K.(...) tegen u zou zijn ingesteld en gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het indienen van een eerdere klacht bij de Armeense Ombudsman, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen hoe en waarom het versturen van uw klacht naar de Armeense Ombudsman in 2017 op zich zou leiden tot een gegronde vrees bij terugkeer naar Armenië.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat uw originele huwelijksakte en paspoort in beslag werd genomen door de Nederlandse autoriteiten toen u daar in 2015 asiel ging vragen, en uw verzoek in dit verband aan de Belgische Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (stuk 1, 3, 4, 5), dient te worden opgemerkt dat dit geen relevant element is voor de beoordeling van een eventuele vrees voor vervolging in Armenië."

Wat betreft uw verklaringen over het feit dat uw zoon A.(...) in 2009 tegen de wil van u en uw echtgenoot onder wettelijke voogdij van uw schoonmoeder werd geplaatst en dat hij tegen jullie wil het Armeens staatsburgerschap kreeg toegekend – en de documenten die u in dit verband voorlegde (stuk 2, 3) wat jullie vervolgers zouden hebben gedaan om jullie gezin te treffen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS, p. 8-9), dient te worden opgemerkt dat dit element in uw asielrelaas reeds werd besproken door het CGVS in het kader van de eerste en derde asielaanvragen van uw echtgenoot, waarbij werd geoordeeld dat hij niet kon aantonen dat het feit dat de voogdij van uw zoon aan uw schoonmoeder werd gegeven of dat uw zoon het Armeens staatsburgerschap verkreeg het gevolg waren van daden van vervolging.

De door u voorgelegde kopie van de eerste pagina van uw Libanees paspoort (stuk 1) attesteert dat u staatsburger van Libanon bent, wat niet wordt betwist. Uw Armeense verblijfskaart (stuk 4) attesteert uw verklaring dat u een tijdelijk en verlengbaar verblijfsstatuut had in Armenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Zij formuleert haar verweer als volgt:

“Verzoeker wil vermelden dat hij geen enkel misdadig gepleegd heb op het terrein van Nor Nork. Bijgevolg, indien hij niet zou geweest zijn op het terrein van Nor Nork, dan zou hij niet geweten hebben dat zij een valse criminele zaak tegen verzoeker zouden opzetten. En let op dat de strafzaak is ingesteld op 17 juni 2008 en verzoeker heeft een politiek asiel eerst aangevraagd in maart 2008 met een brief in het Engels geschreven in Georgie naar GB, Italiaanse en Duitse Ambassades. In die brief heeft verzoeker vermeld dat het hoofd van de plaatselijke politie A.(...) K.(...), bedreigd heeft om een valse strafzaak tegen verzoeker op te zetten, indien verzoeker niet zou verklaren dat in de slaapzakken die gegeven geweest zijn aan de demonstranten wapens geweest zijn.

Aangezien het huis dat vermeld is in de strafzaak, zich bevindt in de provincie Armavir en de verkoop heeft zich eveneens voorgedaan in dezelfde provincie. Daarom, indien er bij de verkoop iets verkeerd is, dan zou enkel de politie van Armavir een strafzaak mocht opstarten.

*CGVS gelooft niet dat de strafzaak tegen verzoeker vals was
Ten slotte, indien deze strafzaak niet vals zou zijn dan zou verzoeker tot op vandaag in de gevangenis in Armenië zijn en niet in België.*

Verzoeker had aangetoond dat de politie van Nor Nork de strafzaak opgestart had, aangezien verzoeker door zijn opgelegde politieke verklaring niet gedaan had.

Het is duidelijk dat verzoeker als een onschuldige persoon, door deze valse strafzaak 5 dagen gevangen geweest was in België en 6 dagen in de Armeense Republiek. Daardoor had verzoeker enorm financieel verlies geleden en gezondheidsverlies en was hij tevens onderworpen aan geweld in de gevangenis in Armenië.

Het is duidelijk dat deze politieke bestelling gedaan was door de politie van de Armeense Republiek, Armeense parket en de rechters. Verzoeker begrijpt dat het heel moeilijk is om tegen hun op te komen, aangezien er nieuwe vervolgingen begonnen zijn, maar hij gaat er alles aan doen zodat de schuldigen gestraft worden.

Verzoeker meent dat volgens de Belgische nationale wetgeving een persoon die een beklagde is in een strafzaak, het recht heeft om een hoger beroep te doen. In eerste plaats de rechtbanken, die de macht hebben om beslissingen over de kwestie te nemen. Maar de Belgische autoriteiten, verbraken volgens verzoeker de wetgeving en stuurden hem terug naar de Armeense Republiek op 25 oktober 2012, en hem geen kans gaven om deel te nemen aan een eigen proces bij de Raad van State. Met deze is duidelijk dat de artikel 13 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geschonden was, dus ze hebben verzoeker beroofd van het recht op effectieve rechtsmiddelen voor rechtsbescherming.”

ARTIKEL 13 van het EVRM luidt als volgt:

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Verzoeker is akkoord dat een individuele beoordeling van haar vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

Hij was bezig met politieke activiteiten in Armenië en had daarom problemen met Armeense autoriteiten. De strafzaak tegen verzoeker werd tevens geïnspireerd door deze autoriteiten om aan verzoeker problemen te maken.

Verzoeker onkent dat hij iets onwettelijk zou hebben gedaan in Armenië.

Die vervalste strafzaak was verbonden aan de arrestatie van verzoeker en zijn politieke activiteiten.

Verzoeker legt bij de huidige asielaanvraag duidelijke nieuwe elementen voor.

Hij meent dat de verklaringen van V.(...) M.(...) niet volledig correct zijn.

Die verklaring was verkeerd t.a.v. verzoeker.

Er werden tevens toen honderden personen aangehouden door de politie in Armenië.

De vrouw van verzoeker was niet op de hoogte over zijn aanhouding. Dat betekent toch niet dat dat niet gebeurde.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië omwille van zijn persoonlijk conflict met politiechef K.(...).

Die laatste stond achter de valse strafzaak tegen verzoeker die reden van zijn uitlevering was.

De vrouw van verzoeker was daarover niet op de hoogte. Dat betekent nog niet dat dat niet gebeurde.

Het ging immers over de persoonlijke problemen van verzoeker.

Verzoeker volhardt tevens dat hij een klacht had ingediend bij de Armeense ombudsman.
Zijn vrouw wist het mogelijks niet wat betekent niet dat dat niet gebeurde.
De terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst is zeer gevaarlijk.
Verzoeker is tevens ziek en er loopt momenteel tevens een beroep bij de RVV in de procedure uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat het UNHCR in dit verband stelt in de Guide des Procédures et Critères:
"196. Cependant il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et **les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle**. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas des papiers personnelles. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe un principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartient même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que des bonnes raisons ne s'y opposent.
197. Ainsi les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu de difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations que ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur. »

Vrije kantoorvertaling:

196. Maar het gebeurt vaak dat een aanvrager niet in staat is om zijn verklaringen te ondersteunen door documenten of ander bewijsmateriaal, en als de aanvrager kan bewijs te leveren ter ondersteuning van zijn verhaal gaat het over de uitzondering dan over de regel. In de meeste gevallen een persoon die vlucht neemt komt in grote armoede en vaak zonder persoonlijke papieren. Ofschoon de bewijslast rust in principe aan de aanvrager, de taak van het opzetten en evalueren van alle pertinente feiten rust op de aanvrager en op de ambtenaar. In sommige gevallen, dient de ambtenaar alle middelen te gebruiken die hij ter beschikking heeft. Maar dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd succesvol zijn en de bewijzen kunnen soms onmogelijk worden gebruikt. In dergelijke gevallen, indien de beweringen van de aanvrager geloofwaardig lijken, moeten we hem het voordeel van de twijfel geven, tenzij goede redenen zijn om dat niet te doen.

197. En de eisen van de bewijslast dient niet te strikt te worden geïnterpreteerd, en dat, rekening houdend met de moeilijkheid van de situatie waarin de aanvrager van de vluchtelingenstatus zich bevindt. Toch moet deze tolerantie niet naar toe leiden dat als ware is aangenomen wat in strijd is met de algemene staat van de feiten die door de aanvrager voorgelegd.

Kortom er moet voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk. Verzoeker heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen te wijken zijn aan de stress die verzoeker had/heeft."

2.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd – betreffende het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet – stelt verzoekster niet om de subsidiaire beschermingsstatus te verzoeken aangezien zij als vluchteling dient te worden erkend. Zij heeft immers de Libanese nationaliteit. Het is tevens niet zeker of ze kan terugkeren naar Armenië omdat haar verblijfsvergunning waarschijnlijk niet meer geldig is. Bovendien kan haar echtgenoot moeilijk terugkeren naar Armenië omwille van zijn politieke problemen aldaar.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) gezien haar Libanees staatsburgerschap een eventuele vrees voor vervolging of reële vrees voor het lijden van ernstige schade ten opzichte van Libanon dient te worden beoordeeld, zij verklaart geen persoonlijke vrees voor vervolging te kennen in Libanon en in Libanon nooit concrete, persoonlijke problemen te hebben gekend, en zij louter verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in

het land wanneer haar werd gevraagd naar eventuele problemen of een eventuele vrees bij terugkeer naar Libanon zodat de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet haar niet kan worden toegekend, en uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (ii) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat betreft de problemen die zij en haar gezin in Armenië zouden hebben gekend reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het probleem dat haar echtgenoot zou hebben gekend, en waar zij in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming naar verwijst, niet geloofwaardig is, (iii) het feit dat haar zoon A. in 2009 tegen de wil van haar en haar echtgenoot onder wettelijke voogdij van haar schoonmoeder werd geplaatst en dat hij tegen hun wil het Armeense staatsburgerschap kreeg toegekend, en de documenten die zij in dit verband voorlegde, reeds door het Commissariaat-generaal werd besproken in het kader van de eerste en derde asielaanvragen van haar echtgenoot, waarbij werd geoordeeld dat hij niet kon aantonen dat het feit dat de voogdij van hun zoon aan verzoeksters schoonmoeder werd gegeven of dat hun zoon het Armeens staatsburgerschap verkreeg het gevolg waren van daden van vervolging en (iv) de kopie van de eerste pagina van haar Libanees paspoort enkel attesteert dat zij staatsburger van Libanon is, wat niet wordt betwist, en haar Armeense verblijfskaart slechts haar verklaring attesteert dat zij een tijdelijk en verlengbaar verblijfsstatuut had in Armenië.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 januari 2018 (CG nr. 0813539B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat zij sinds 1980 permanent in Armenië verbleef, waar zij een tijdelijk en verlengbaar verblijfsstatuut had, en waar zij huwde en kinderen kreeg, doet hieraan geen afbreuk. Dit klemt des te meer daar verzoekster beweert nooit het Armeense staatsburgerschap te hebben gehad (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3 en p. 5-6). De problemen die verzoekster beweert in Armenië te hebben gekend dienen dan ook niet nader te worden onderzocht. Dat het niet zeker is of ze kan terugkeren naar Armenië omdat haar verblijfsvergunning waarschijnlijk niet meer geldig is en dat haar echtgenoot bovendien moeilijk kan terugkeren naar Armenië omwille van zijn politieke problemen aldaar, zoals nog wordt aangehaald in het verzoekschrift, is evenmin dienstig voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, beoordeling welke zoals reeds gesteld immers enkel dient te gebeuren ten aanzien van Libanon.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Libanon blijkt te koesteren. Zo verklaarde zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: **“Zouden jullie met z'n allen naar Libanon kunnen gaan? Ja, al hij dat beslist. Met plezier zouden we kunnen gaan. In Libanon hebt u zelf nooit problemen gekend? Neen. Enkel de oorlog toen. Die vreselijke oorlogen. Continu. Al 40 jaar lang continu oorlogen en oorlogen. Ik heb de oorlog zelf meegemaakt, in de jaren 70. Maar mocht u nu terugkeren naar Libanon hebt u geen concrete vrees dat u daar iets zou overkomen? Neen. Ik heb enkel schrik voor oorlogen. Je kan bijna niet volgen. Je gaat naar de winkel voor inkopen en dan plots is daar een aanslag. Dat is de enige vrees dat ik heb. Dat je op elk moment een risico loopt.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 7-8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt in de bestreden beslissing dan ook correct als volgt: **“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw asielrelaas geen vervolgingsfeiten hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat omwille van redenen eigen aan uw persoon enig gevaar voor uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit zou lopen bij terugkeer naar Libanon. U verklaart geen persoonlijke vrees voor vervolging te kennen in Libanon. U verklaart dat u in Libanon nooit concrete, persoonlijke problemen hebt gekend. Gevraagd naar eventuele problemen of een eventuele vrees bij terugkeer naar Libanon, verwees u louter naar de algemene veiligheidssituatie in het land (CGVS, p. 7-8). (...)”** In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend. Verzoekster brengt met de loutere stelling in het verzoekschrift dat zij als vluchteling dient te worden erkend omdat zij de Libanese nationaliteit bezit, geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

2.8.1. Gelet op het voorgaande toont verzoekster evenmin aan dat er *in casu* gronden zijn om haar op individuele basis de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Zij stelt in het verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat zij niet om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster, die zoals reeds gesteld niet om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, betwist de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet en brengt evenmin elementen bij die een ander licht kunnen werpen op analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.9. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Uit geen van deze documenten (een kopie van de eerste pagina van haar Libanees paspoort, een document met haar verklaringen, een vonnis van de onderzoeksrechter van Nor Nork dd. 15 augustus 2008 waarin opdracht wordt gegeven tot opsporing en aanhouding van haar echtgenoot, documenten in verband met de voogdij over haar zoon A. en haar Armeense verblijfskaart) kan immers in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade blijken in geval van terugkeer naar Libanon.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.13. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS